

DE LEEUW VAN MODDERSPRUIT OP ZOLDER

Eind jaren vijftig was voor veel Nederlanders een vakantie nog een onbetaalbare luxe. Dat gold ook voor mijn ouders. Om er toch een paar dagen uit te zijn, maar dan zonder kosten, verbleven wij 's zomers vaak bij mijn groot-

probleem want de winkel van mijn grootouders lag aan de Lange Hofstraat, een van de oudste straten van de stad. Het verbond de Groenmarkt met het plein waar de gotische St. Walburgiskerk stond, het 's-Gravenhof, en het geheel bood, met excuus voor het cliché, een Anton Pieck-achtige aanblik. In mijn herinneringen (voor wat die waard zijn) mocht ik graag rondzwerven in de sloppen en steegjes die dit gebied omringden. Het moet in deze omgeving zijn geweest dat ik, zonder ooit van Huizinga te hebben gehoord, mijn eerste historische sensatie heb ondergaan. Nog altijd kan ik niet in die buurt rondlopen zonder vervuld te worden van heimwee en melancholie. Op dagen met minder weer zocht ik mijn heil in de pakhuizen achter de winkel of nog liever op de grote zolder. Wat ik daar precies allemaal aantrof weet ik niet meer zo goed maar een klein deel van de buit is nog

in mijn bezit. En dat zijn de (jeugd-)romans van Louwrens Penning over de Boerenoorlog. Onvergetelijke titels als *De Leeuw van Modderspruit* en *De verkenners van Christiaan de Wet*. En ik zou mij zo graag willen herinneren dat ik daar met de carillonklanken van de Wijnhuistoren op de achtergrond in het schemerdonker zat te genieten van de avonturen van Blikoortje en Louis Wessels in hun gerechtvaardigde strijd tegen de *Kaki's*, zoals de laffe Engelsen met hun dum-dumkogels werden genoemd. Ik heb ze alle vijf gelezen en vele maken herlezen. Eenmaal weer op 'de school met de Bijbel' merkte ik dat mijn vriendjes en klasgenoten er nog nooit van hadden gehoord. Met veel moeite leende ik ze, in het kader van een jeugdig beschavingsoffensief, uit. Maar het mocht allemaal niet baten: ze vonden er niets aan. Het vreemde gevolg was wel dat ik, anders dan mijn leeftijdgenoten die meer verslingerd waren aan boeken als *Reis door de nacht*, meer anti-Engels was, dan zij anti-Duits.

ouders in Zutphen waar zij een kleine kruidenierszaak bezaten. Voor mijn ouders betekende dat hard werken in hun vrije tijd: mijn vader bracht op de bakfiets de boodschappen rond (na eerst het 'briefje' te hebben opgehaald) en mijn moeder verrichtte allerlei hand- en spandiensten. Pas in de loop van de middag kwamen zij aan de kinderen toe. Zo hadden wij de ochtend voor onszelf. Dat was, althans voor mij, geen

